

"ישראליות" מאה שנים לפני-זאת

החתנו לצעק ולהתרגוז: מה זאת או? מרת? לכמה ד' ראשונה תקופה מסבבה, ולכמה ד' שניה תקופה מסבבה ורק לנו לא מליה? פלטם גידו: כמה ד' שלישית לא הינה מסבנת סיום. הרי זו ממש בושה! אז המורה אמרה: בסדר, מי שרוצה שכינן תכנית מעשו לכם מסבנת סיום בעצמכם. לי אין מה, אז הילדים הסיכמו. זה היה שלשות.

וכל אחד אמר: אני אשיר, אני אביא חידון. ואני אמרתי למורה: אני אكتب מתחנה ואנחנו נעשה בעצמנו הצעגה. מה יש? יש לנו שבע. נעשה חירות. נזכיר תפארה ובראה לילם שלא רק לפתח האחרות יש מסבות-יסום, ולא תהיה לנו בושה.akashah שעה את זה היא נעשתה פעות מוגנות ושהלה אוני בפה תפકדים יש בהצעגה ולמי אני אמן אותם. אמרתי שאני עוד לא יודעת בדיקון, כי עוד לא כתבתי אבל אלילשבע ודיננה ונורית בטיח יקבעו פסקידים, כי הן התלמידות הכי טובות בכמה ולוזחות טוב בעל-פה, והן גם חברות שלוי. אפילו לא שאלתי אותו אם הן מסכימות. קיימי בטוחה שהן מערוננה לי.

טוב. באתי לכמה וכתבתמי מתחה יפה ונורא מצחיק. עם שירים באמצע, כמו שהכתמה אזהבת. על יילך שביל הומנו לא שומע בקהל הגדולים ומצלם לשגע את כלם. הקראתי את זה בכתה ובילדים אמרו שזה נחר. ותתاري לך: מלבדי אף אחד לא הזכיר שום דבר. שלשות כלם אמרו: אני אכן את זה והוא אכן את זה. ואתמול — מלבדי רק עוד שני ילדים הינו הינו יזכיר משלו, אבל הם אמרו שזה סוד. למה זה זריך להיות סוד? אני לא ידעתי. ובעשו תשמע: כל מפתה אמרה שזו נחר, ואני כל-כך שמחתי או פגית לאלילשבע ולדיננה ולבורית ואמרתי: תבאו אליו אחרית-צחים לחר. ומה ומה הן אומות? אלילשבע. את מכירה אותה. היא אומרת לנו: אין מסבנת סיום. וילקוא ספר. ואני שלוי קצת נרדנקייה. שיש לי שעור פסנתר אחריו ה策רים.

ותעשוי אמבטיה? פריגישי יותר טוב? ואו ענית? לה — בשקט. אבל בכתוב גדול קאוד: אמרתי לך בפרש שאני לא רוזחה אמבטיה. אמא עזבה את קה' ציזות והלכה לשכת עלייד המטה שלי: מה הענינים טויה? החלה מפתה לא לספר כלום לאמא, כי פמי ייש לה מה להעיר ומה להסביר ומה לעז, ובסוף מתברר, שלו היני מתחננת אחרת לא היו לי צורות. זאת אומרת, שלא מספיק שיש שאני איז עוזר שעה לי משחו רע. אני אזכיר לשעה לי משחו גם על עצמי. אין אפשר לסלב דבר כזה? אבל אם אתם חווישים, שלשםך סוד שלם זה דבר קל או אתם טועים מאי. וביחוד כשבלב יש חביבה זו-זאת. מלאה חמרינפץ. ואמא יושבת ליד המיטה ושות אלת בזאניה ריביה: מה הענינים. אז ספרתי:

תראי, המורה שלנו, אני לא יודעת מה קרה לה בזמנן האחרון. פתאמ' היא החלטה שלא מתחיה לנו מסבנת סיום. אבל חת ושות, פנוי שרגנה טובא זגם היא רוזחה להתקלח. רבתה, אהומי הגדולה, מגיעה בדרך כלל מבית-הספר קצת יותר מאוחר. כשאמרתי שאני לא הזצה לעשות אמבטה, התחללה אמא לdag: כי אני משגעת אחרי אמבטה (יש הרבה דברים שאני משגעת אחרי ואני אבל זה לא שייך בספר). קשאי בכנסת לחדר-האמבטה, אני פשוט שודח שציריך גם לצעת משב. אל משאלו מה אני עשה שם: זה הסוד הפרטי שלי. אני נועלת את הדלת.ומי שעומד בחוץ יכול לשמוע התופצות ולשמע שאני תנגן. ונוסף לפל, היום אמא של מרי ואמא של ויה במאצע השועיר רבו. מפני שMRI אמרה לויה: "למה לא הابت לוי מטבח ליזומ-הלהת? לא בא שלך אין כפק?" וכיל-מנין דקרים כאלה. או באח אמא של זינה ולקחה למירiy את המתיק ואמרה: עד שאמא שלך לא לא בחחפוקות. ולא פאלו שפואב לי משגה. אכא לא ריליה לשמע אותי מבד' ברת בשקט ותclf' חשבה שאני חוליה. המצח שלי לא היה חם. והלכתי לשכב ואמרתי שוב: "אולי בכל זאת פנקסי

בשעה ארבע אחריה ה策תרים נשמעה תדרישה קראונה בדלת. רוזי וויאולט, בסגדי אלית, לא מסרkont. עמדו בדלת. "טובה, אולי גם אנחנו יכולות להש- מהר בהצגה?"

בארבע ורביע בא בני הקטן. בני הוא יותר נמשך מאמי רוזי הוא תלמיד לא קליבך טוב, אבל הוא יודע לסקות את כל המורים וגם את גולדה. אני לא נור' הגת לסמך על בניים, لكن שכוחתי שהוא יכול להיות שחקן. עשר דקות אחרי זה הופיעו אורית ומול גנ-שפרוט: "טובה, בהצגה שלך יש שירים. נכו? אז אולי תשחתי גם אותנו? אנחנו גם יודעתו לרתק".

בהתחלת הימי קצת מבללה. אני לא משחחת עם הבנות האלה בהפסוקות. אך היו אצלם בביית מאן יונ-הלהמת של. הן לא חברות של. אוון סבה יש לנו לרצות לעזר לי? איך בא לנו. בראש לבוא אליו בכה סתם ולחצע?

ומה ששגע אותי: הימי מאמין שבני יכול ללמד בחזי שעיה פפקיד של שני עמודים בעלפה? רק קראמי לפניו פעם אחת את פפקידה וכבר הוא הציג את זה. ואיך? לרוזי וויאולט בתיה את פפקידי האמא והודדה. בפתח בכל טן לא פותחות את הפה והנה בהצגה הן התחילה לצעק ועיל זז בקהל קולות — נחרדו לאוריית ולפז נתתי כובעים של אבא שלו והן קיו המנهل והמושטר. אל- הדים. כמה שהן קי פצחיקות! ואיך הן שרות ורודות. ועוד המכיאו לי מגני נותת חרותות לפנומינום. מגינונות של סייריים יוניגים. יעשו מזה רוקוד. לפני שנן הלו כו הביתה אמרתי לנו: תורה רבקה שבקתם. אז מזל אומרת לי: עכשו לא מהה בושה לרטה ד' שלישית.

בערב הימי מאשרת מאר. " " אמרתי לאמי. "אני לא יודעת למה קל- קר התרגוני עלייך בצהרים". ואבא אמר רה: "לא צרייך להתייחס קליבך מהר מפל דבר קון". | |

מסבנת הסיום שלנו היהת מצלחת מאר, לא חוות משל כתה ד' ראשונה ור' שנינה. מה שבען — הרבה ילדים בכתה החיהו לקרה לי "שויזריה"; אבל לא רק לי הם קוראים בשם.

ידעת ממה. ספרתי לה את כל הספר והיא אמרה: מי אומר שזונק אלישבע ונורית זיננה מכרחות להשתפר בהצגה? פומני ילדים אחרים? אמרתי: את מי אומין? הן חברות שלי והן לוידות מהר בעלפה. והן יודעות לשיר ולצירה. תמיד הן עושות את כל תפכחות. ליל' דים אחרים אף פעם לא נוגנים פפקידים גדולים. כי הם לא קוראים יפה ולא שומעים בקול פמונה. בקהל פמונה הם לא שומעים — אז הם ישמעו בקהל?

ומחר... מחר אני גוסעת עם אמא שלי לכנסות כובעים, ובשבת אחנו נסעים לפנרטה.

וזיננה, דינה אומרת: איה מפקיד מתני לי? אני אומרת לה: את מהי האמא, כי את גודלה. — ומי יהה הילד שמרגינו את כלם? אמרתי: אני אהיה כי זה פפקיד גדול ונש קרבה למד בעלפה, ואני בין לה יקעת את בעצם, אין לי משק. — מה אין לך חشك? אני צעקה עלייה, כמעט בכיתה. אין לי חشك וזהו, היא אומרת. את פכירה את דינה: רק לך אפרים כל חיים — זה מה שיש לה חשק. ונורית אומרת לי: את יודעת? את נורא שוי- צריה. בכה זה שם נורית. אין אצלת חכמת. אם איו נודה באה עם בגד חדש. ישר היא אומרת: את יודעת? וזה נורא לא מתאים לך. אני בבר רגילה לה. אבל להגיד לי שאני שויזריה? מה פתאם איי שויזריה? השבתי שהן פיצרנה לי והנה — שויזריה... מול גנ-שפרוט ואוריית, שם שמו את כל ה- עגנו, אמרו לנורית שהיא בעצמה שויזריה. ורוזי וויאולט צחקו בקהל קולות מכל הריב שלנו. אבל מה יש לי מהן? בכה ספרתי לאמי, ואל פוזבבו שכיכית. כל-כך בעסתי שלא יכולתי לבקש. רק חריגשתי חביבה גדולה של הרג'נט בגרון.

اما התחלת להסביר לי, שלא הימי צריכה להקת עצמי את הפפקיד הראשון, שהחברות של התרגנו על שנשנית מרבי העגנים בכתה. בן הפלמידות הכי טבות. והן אוחכות להיות בעצמן במראי בו העגנים. ואולי חמזה שליל לא מצא חן בעיגון. ולמה בכל אלה חבית לכתב ספרה בשיל הכתה? שאלת אמי, אם המורה לא רוצה שתהיה מסבתיסים — שלא תהיה מסבתיסים זה הפפקיד של קמורה, לא שלך.

اما שליל לא מסגלת להבין מהו הכבוד של הכתה. לא די שכתה ד' ראשונה נזכה אונטו בבדורסל, אז שללים עוד תלה מסבת סיום ולנו לא? כבר היי לי דמעות בעינים, ושורה של מה עמלה בתור בוחן האת.

אבל או בא מבית הספר רנה, אהובי הגדולה. גם היא הייתה עזובה מאר. אני לא

26. 6. 1972